

Ανακοίνωση από πρωτοβουλία καταληψιών στις

N.E.ΕΜΠ

Επιλεγούμε να δημοσιοποιήσουμε το πολιτικό μας στίγμα σε μια συγκυρία όπου θεωρούμε πως όλοι και όλες οφείλουμε να επιλέξουμε ανάμεσα στο δρόμο του συμβιβασμού με τις επιπτώσεις της κρίσης του καπιταλιστικού μοντέλου και στο δρόμο του αγώνα.

Ζούμε στην εποχή που η επέλαση της εξουσίας πάνω στις ζωές όλων μας προσπαθεί να δημιουργήσει νέες γενιές σκλάβων καταργώντας κάθε δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των ζωών μας και να θέσει με νέους όρους τον εκβιασμό της πλήρους υποταγής απέναντι σε μια γενικευμένη καταστολή. Η αποχαύνωση (μέσα μαζικής εξημέρωσης, ναρκωτικά, τυποποιημένη διασκέδαση) και οι αυταπάτες περί δημοκρατίας ήταν μέχρι πρόσφατα τα βασικά μέσα που χρησιμοποιούσε το κράτος για να θωρακίσει τη κοινωνική συνοχή του. Πλέον, με τη κατάρρευση του οποίου, έστω και ψευδεπίγραφου, κοινωνικού του προσώπειου, μια σύγχρονη καπιταλιστική χούντα προσπαθεί να καθιερωθεί σε παγκόσμια κλίμακα. Η καταστολή γίνεται φανερή σε ολοένα και ευρύτερες μάζες του πληθυσμού που μέχρι τώρα ήταν βυθισμένες στην ουδετερότητα. Οικονομικά μέτρα για τη τελική ισχυροποίηση των ήδη ισχυρών, αφαιμάξη των λαϊκών τάξεων και ξεπούλημα του δημοσίου πλούτου. Κάθε αντίδραση πνίγεται με δακρυγόνα, μαύρη προπαγάνδα, παρανομοποίηση απεργιών, αυτόφωρο για αρνήση πληρωμής εισιτηρίου στα ΜΜΜ (!), μέχρι ποινικοποίηση ιδεολογιών ή φιλικών σχέσεων ή ακόμα και "απαγόρευση συναθροίσεων" όπως πρόσφατα "αποφασίστηκε και διατάχθηκε στις Σέρρες".

Τα πανεπιστήμια φυσικά δεν αποτελούν εξαίρεση στο σκηνικό της χούντας. Βέβαια, σε αντίθεση με τη χούντα του '67, δεν έχει χρειαστεί να εισβάλλει στρατός στο πανεπιστημιακό άσυλο για να το καταλύσει. Το κράτος έχει ήδη καταφέρει να εισβάλλει αναθέτοντας τη καταστολή στους πρυτάνεις και τα τσιρακιά τους. Η προ-ολίγων ημερών εκδίωξη των 300 μέταναστών που αιτούνταν πολιτικού ασύλου, έχοντας ξεκινήσει απεργία πείνας στο "ασύλο" της νομικής δεν είναι παρά ένα μικρό δείγμα. Η διοίκηση του ΕΜΠ τα τελευταία χρόνια έχει λάβει σαφή πολιτική θέση, καθώς η συναίνεση της στη καταστολή σιγά-σιγά σχηματίζει ολόκληρη λίστα: το σφράγισμα στις πύλες του πολυτεχνείου στη πατησιών ή ο αποκλεισμός του από μπάτσους, οι αλληπάλληλες προσπάθειες του να εμποδίσει την είσοδο στο δημόσιο χώρο του πανεπιστημίου τις ώρες που έχουν λήξει τα μαθήματα, οι εισβολές μπάτσων και οι συλλήψεις ατόμων μέσα στο χώρο της πολυτεχνειούπολης, η ολοκληρωτική καταστροφή πολιτικών εγχειρημάτων όπως η κατεδάφιση της κατάληψης "επιταχυντής ελευθερονίων" ή το πλέον πρόσφατο περιστατικό που μας αφορά και άμεσα: η βρώμικη και έμμεση επικήρυξη όσων έχουμε επιλέξει το μέσο της κατάληψης στέγης για τη κάλυψη των στεγαστικών μας αναγκών.

Η διοίκηση του ΕΜΠ σε ρολό χαφίε και εντολοδόχου του ΥΠΕΠΘ και του υπουργείου ΠΡΟΠΟ δίνει με τη πρώτη ευκαιρία πλήρη στοιχεία για τους κατειλημμένους χώρους στις εγκαταστάσεις του, αναφέροντας μεταξύ άλλων και τη πολιτική ταυτότητα ("αντιεξουσιαστικά πρόσωπα") των καταληψιών και τους αριθμούς των δωματίων που τελούν υπό κατάληψη στις Ν.Ε.ΕΜΠ. Άμεση συνέπεια ήταν να δημοσιευτούν από το ρουφιανο-δημοσιογράφο Β. Σκουρή στη Realnews και από εκεί να αναδημοσιευτούν στοχοποιώντας μας σε διάφορα φασιστοσαίτ. Ίσως να ελπίζουν πως με τέτοιες ενέργειες θα μας φοβίσουν ή πως οι φασίστες-παρακρατικοί, θα κάνουν τη δουλειά των μπάτσων. Στη πραγματικότητα καταφέρνουν ακριβώς το αντίθετο να μας εξοργίζουν και να οξύνουν το ήδη τεταμένο κλίμα που εγκυμονεί γενικευμένες συγκρούσεις.

Η κατάληψη στέγης αποτελούσε ανέκαθεν και από τη φύση της πολιτική στάση και αυτοοργανωμένη απάντηση στο καπιταλισμό. Θεωρούμε πως η στέγαση αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα και όχι εμπόρευμα, για αυτό και προκρίνουμε τη κατάληψη ως μέσο, αντιτιθέμενοι στην έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας και στη κερδοσκοπία που βασίζεται σε μια αδιαπραγματευτή ανάγκη. Δε θεωρούμε πως με την επιλογή μας στερούμε τη στέγη από κανένα. Αντιθέτως, προκρίνουμε και αγωνιζόμαστε για το δικαίωμα στέγης όλων, όσων έχουν ανάγκη και προτρέπουμε όποιον και όποια βιώνει τη κατάφορη αδικία και εκμετάλλευση του συστήματος να αγωνιστεί για τα αυτονόητα. Είναι παραπάνω από σαφές, όταν υπάρχουν χιλιάδες άδεια σπίτια και όταν δαπανούνται στο προϋπολογισμό, δισεκατομμύρια για σκοπούς άσχετους με τις ανάγκες της κοινωνίας (από μίζες και στρατιωτικούς εξοπλισμούς μέχρι ενίσχυση σε τράπεζες και αποπληρωμή των διάφορων «δανειστών...») πως αυτό που διατυπώνεται ως «πρόβλημα στέγασης», στην ουσία δεν είναι κάτι άλλο από την ίδια την αδυναμία του σύγχρονου αστικού κράτους να παραδεχτεί την αποτυχία του και το ρόλο που έχει να εξυπηρετεί το κεφάλαιο.

Αντιλαμβανόμαστε, πως από τη στιγμή, που ζούμε μέσα στη μικροκοινωνία των νέων εστιών του ΕΜΠ, αντιμετωπίζουμε από κοινού με τους υπόλοιπους κατοίκους καταστάσεις αλλά και ανάγκες έκφρασης. Σε αυτή τη κατεύθυνση προτείνουμε και ενθαρρύνουμε το διάλογο και θεωρούμε πως η συνδιαμόρφωση μπορεί να είναι πολύ πιο δημιουργική και αποτελεσματική από τις ψευτο-υποσχέσεις του πρύτανη και των διαφόρων θεσμικών παραγόντων.

**Η ΣΤΕΓΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΟΧΙ ΕΜΠΟΡΙΟ**

